Lieta Nr.A420341216

A1172-17/6

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA

RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U

LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rīgā 2017.gada 22.jūnijā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:

tiesnese E.Apīne,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz SIA „dp14" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2016.gada 27.oktobra lēmuma Nr.30.2-22.13/6984 "Par SIA "dp14" iesnieguma izskatīšanas rezultātiem" atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Audita rezultātā ar Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – VID vai atbildētājs) Nodokļu kontroles pārvaldes Juridisko personu ceturtās audita daļas vadītāja vietnieces S.Ādmines 2016.gada 28.jūnija lēmumu Nr.30.2-23.10/35289 (turpmāk – Sākotnējais lēmums) (*lietas 1.sējums, 35.-67.lapa*) pieteicējai SIA „dp14" samazināts no budžeta atmaksājamais pievienotās vērtības nodoklis (turpmāk − PVN) par 8330,57 EUR, atsakot tā atmaksu, un saistībā ar to aprēķināta soda nauda 2499,17 EUR, apstiprināts pieteicējai 2015.gada novembrī pārmaksātais PVN 684,53 EUR.

Ar VID 2016.gada 27.oktobra lēmumu Nr.30.2-22.13/6984 „Par SIA „dp14" sūdzības izskatīšanas rezultātiem" (turpmāk – Lēmums) (*lietas 1.sējums, 18.-34.lapa*) Sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.

[2] Pieteicēja tiesai lūdz Lēmumu atzīt par prettiesisku un pilnībā atcelt, jo VID nav ņēmis vērā apstākli, ka automašīnas *Audi Q7* esība netika apšaubīta, kā arī netika iegūti pietiekami pierādījumi tam, ka pieteicēja, reģistrējot SIA „AW Rent" vārdā noformētus attiecīgos dokumentus grāmatvedības reģistros, zināja vai tai bija jāzina par iesaistīšanos krāpnieciskās darbībās PVN jomā.

Pārsūdzētajā Lēmumā nav ņemts vērā, ka attiecībā uz vieglās pasažieru automašīnas iegādi jaunais Pievienotās vērtības likums paredz speciālu regulējumu, jo Pievienotās vērtības likuma 100.panta otrā daļa noteic, ka no valsts budžetā maksājamās nodokļa summas kā priekšnodoklis nav atskaitāmi 20 procenti no nodokļa par iegādātu, nomātu vai importētu vieglo pasažieru automašīnu, kuras sēdvietu skaits, neskaitot vadītāja vietu, nepārsniedz astoņas sēdvietas un kura nav šā panta 1.[1] daļas 1.punktā minētā automašīna, kā arī ar šādas automašīnas uzturēšanu saistītās izmaksas *(redakcijā, kas bija spēkā automašīnas iegādes brīdī)*. Savukārt Pievienotās vērtības nodokļa likuma 100.panta trešās daļas 4.punkts noteic, ka šā panta 1.[1] daļas 1.punkts nav attiecināms uz gadījumiem, kad vieglā automašīna tiek izmantota ar nodokli apliekamu darījumu nodrošināšanai. Pieteicēja no minētajām normām secina, ka tai būtu jākārto ar saimnieciskās darbības veikšanu saistīto braucienu uzskaiti un tie jādeklarē atbilstoši uzņēmumu vieglo transportlīdzekļu nodokli regulējošajiem normatīvajiem aktiem tikai tad, ja pieteicēja vēlētos atskaitīt PVN priekšnodokli 100% apmērā, nevis 80% apmērā. Tas pats attiecas uz tiesībām atskaitīt PVN priekšnodokli 80% apmērā par šādas automašīnas uzturēšanas izmaksām, t.sk. izmaksām par automašīnas remontu un degvielas iegādi.

Pievienotās vērtības nodokļa likums paredz ierobežojumu no valsts budžetā maksājamā priekšnodokļa atskaitīšanai, nosakot maksimālo, nevis minimālo robežu. Pieteicēja var atskaitīt ne vairāk par 80%, ja vien tā nespēj pierādīt, ka automašīna tiek izmantota ar nodokli apliekamo darījumu nodrošināšanai.

VID ir piemērojis vispārējo tiesību normu Pievienotās vērtības nodokļa likuma 92.panta pirmās daļas 1.punktu, bet nav piemērojis faktiskajiem apstākļiem atbilstošu Pievienotās vērtības nodokļa likuma 100.panta otro, trešo un ceturto daļu.

Ar 2014.gada 1.janvāri ir veiktas būtiskas izmaiņas Pievienotās vērtības nodokļa likuma 100.pantā, bet grozījumu anotācijā norādīts, ka regulējuma ieviešanas mērķis ir pārņemts no līdzšinējā likuma un vērsts uz to, lai samazinātu administratīvo slogu PVN maksātājiem un VID, un vienkāršotu PVN uzskaiti gadījumos, kad PVN maksātājs vieglo pasažieru automašīnu izmanto arī privātajām vajadzībām. Pretējā gadījumā par vieglās pasažieru automašīnas izmantošanu privātajām vajadzībām PVN maksātājam būtu jāaprēķina un jāmaksā PVN. Tāpat arī Padomes Īstenošanas lēmumā 2013/191/ES ir noteikts, ka PVN maksātājam nav jāaprēķina PVN gadījumos, kad tas piemēro priekšnodokļa atskaitīšanas ierobežojumu. Saskaņā ar minēto lēmumu šāds priekšnodokļa atskaitīšanas ierobežojums 20% apmērā var būt attiecināms tikai uz tādām automašīnām, ko izmanto ne tikai saimnieciskās darbības vajadzībām.

Ja luksusa klases automašīnu izmanto ar PVN apliekamo darījumu nodrošināšanai, kas ir attiecīgi pierādīts, priekšnodokļa atskaitīšana nebūtu jāierobežo un tādējādi Pievienotās vērtības nodokļa likumā minētajam regulējumam ir jāparedz izņēmums, kad tomēr priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības nav ierobežotas.

2013.gada 6.novembra Pievienotās vērtības nodokļa likuma grozījumu anotācijā arī ir norādīts, ka ir nepieciešams papildināt Pievienotās vērtības nodokļa likuma 100.pantu, nosakot, ka minētais priekšnodokļa atskaitīšanas ierobežojums nav attiecināms uz vieglajām pasažieru automašīnām, ko izmanto tikai un vienīgi ar PVN apliekamo darījumu nodrošināšanai, ko var pierādīt. Tā kā iepriekšējais regulējums nav bijis atbilstošs Padomes Īstenošanas lēmumam 2013/191/ES, ir nepieciešams likumā iekļaut arī pārejas noteikumu punktu, kas noteiktu, kādā veidā PVN maksātājiem, kas vieglās pasažieru automašīnas izmantoja tikai ar PVN apliekamo darījumu nodrošināšanai un piemēroja priekšnodokļa atskaitīšanas ierobežojumu 20% apmērā, ir jāparedz tiesības noteiktā laika periodā iekļaut neieskaitītās priekšnodokļa summas kārtējo taksācijas periodu PVN deklarācijās, vienlaicīgi ievērojot arī uzņēmumu ienākuma nodokļa normatīvajos aktos paredzēto normatīvo regulējumu. Pārejas noteikumi līdz ar to papildināti ar 16.punktu. Faktu, ka minētā automašīna attiecīgajā laika posmā bija izmantota ar nodokli apliekamo darījumu nodrošināšanai, reģistrēts nodokļu maksātājs pierāda ar to, ka 1) bija kārtota ar saimnieciskās darbības veikšanu saistīto braucienu uzskaite atbilstoši uzņēmumu vieglo transportlīdzekļu nodokli regulējošiem normatīvajiem aktiem; 2) automašīna bija deklarēta transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā atbilstoši uzņēmumu vieglo transportlīdzekļu nodokli regulējošiem normatīvajiem aktiem.

Pieteicēja uzskata, ka no Pievienotās vērtības likuma grozījumu būtības un anotācijā norādītā izriet, ka attiecībā pret pieteicēju pastāv speciālais regulējums, kuru VID nav ņēmis vērā. Līdz ar to, ja pieteicēja būtu atskaitījusi PVN priekšnodokli 100%, nevis 80% apmērā, tad VID varētu prasīt pierādījumus tam, ka bija kārtota ar saimniecisko darbību saistīto braucienu uzskaite un šī automašīna bija deklarēta transportlīdzekļu un to vadītāju reģistrā atbilstoši uzņēmumu vieglo transportlīdzekļu nodokli regulējošiem normatīvajiem aktiem saskaņā ar Pievienotās vērtības likuma 100.panta trešās daļas 4.punktu un 100.panta ceturto daļu. Konkrētajā gadījumā VID Lēmums neatbilst lietas apstākļiem un nesatur juridisko pamatojumu.

[3] 2016.gada 27.decembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts atbildētāja paskaidrojums (*lietas 1.sējums, 69.lapa*), kurā pieteicējas pieteikums tiek uzskatīts par nepamatotu un noraidāmu. Papildus norādīts tas, ka pieteicēja konkrēto preci – automašīnu *Audi Q7* (šasijas Nr./šasijas numurs/) nav izmantojusi ar pievienotās vērtības nodokli apliekamo darījumu nodrošināšanā. Uz minēto norāda tas, ka pieteicēja pārbaudei nav iesniegusi ceļazīmes vai maršruta lapas, degvielas izlietojuma atskaites, attaisnojuma dokumentus, kā arī fakts, ka pieteicējas grāmatvedībā nav iegrāmatoti izdevumi saistībā ar degvielas iegādi. Turklāt sākotnēji kā automašīnas īpašniece ir reģistrēta pieteicēja, bet pēc dažām dienām kā automašīnas turētājs – /pers. K/ (pieteicējas darba ņēmējs), kaut arī /pers. K/ bija tiesīgs izmantot automašīnu darba pienākumu pildīšanai. Papildus minētajam lietā konstatēts, ka pieteicēja samaksu par automašīnu veica, izmantojot no SIA „W.e.p.7", kuras valdes loceklis ir /pers. K/, saņemto bezprocentu aizdevumu.

[4] Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 112.[1] panta pirmajai un ceturtajai daļai lieta tiek skatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[5] Pieteicējai laika posmā no 2016.gada 5.aprīļa līdz 28.jūnijam tika veikts PVN audits par 2015.gada 1.-30.novembri, audita rezultātā veicot PVN korekcijas par darījumiem, kas skar automašīnu *Audi Q7* (šasijas Nr./šasijas numurs/), proti, auditā netika konstatēti fakti un pierādījumi, kas apliecina iegādātās automašīnas izmantošanu pieteicējas saimnieciskajā darbībā.

Pieteicēja šādai VID nostājai nepiekrīt un uzskata, ka Lēmumā nav pareizi piemērotas un interpretētas tiesību normas.

[6] Pārbaudot audita veikšanas termiņus un procesuālo kārtību, kā arī amatpersonu kompetenci (*lietas 1.sējums, 70.-77.lapa)*), tiesa atzīst to par ievērotu. VID ir izvērtējis visus lietas apstākļus, ieguvis informāciju un kompetences robežās pieņēmis lēmumu, tostarp, vairākkārtīgi aicinot arī pieteicēju uz sadarbošanos ar VID un pierādījumu iesniegšanu.

Katrā atsevišķā gadījumā personas tiesības uz priekšnodokļa atskaitīšanu tiek ierobežotas, pamatojoties uz nodokli administrējošās iestādes izdarītajiem secinājumiem, kas pamatoti ar pierādījumiem. Turklāt šādās lietās šie pierādījumi visbiežāk ir netieši pierādījumi, tāpēc vispusīga lietas apstākļu pārbaude un kopainas iegūšana izriet no pierādījumu vērtējuma kopsakarā.

Tiesas vērtējumā VID ir veicis nepieciešamo pierādījumu iegūšanu un pārbaudi, kas nepieciešama administratīvā akta izdošanai un pamatošanai.

Konkrētās lietas ietvaros VID ir pārbaudījis automašīnas *Audi Q7* (šasijas Nr./šasijas numurs/) iegādes darījumu, izdarot secinājumus par krāpniecisku darbību veikšanu automašīnas iegādē līdz pieteicējai, bet attiecībā pret pieteicēju norādot, ka VID Nodokļu kontroles pārvalde nav ieguvusi pietiekamus pierādījumus, ka pieteicēja, reģistrējot SIA "AW Rent" vārdā noformētos attiecīgos dokumentus grāmatvedības reģistros, zināja vai tai bija jāzina par iesaistīšanos krāpnieciskās darbībās PVN jomā.

Tomēr vienlaikus no VID puses ir atzīts, ka nav pierādījumu par automašīnas izmantošanu pieteicējas saimnieciskajā darbībā, līdz ar ko pieteicējai ir liedzamas priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības par summu 8330,57 EUR.

Tādējādi tiesai ir veicama pārbaude pār pieteicējai nelabvēlīgu administratīvu aktu, pārbaudot tā tiesiskumu un pamatojumu.

[7] Pievienotās vērtības nodokļa likuma 92.panta pirmās daļas 1.punkts noteic, ja preces iegādātas un pakalpojumi saņemti ar nodokli apliekamu darījumu nodrošināšanai vai tādu citās valstīs veiktu darījumu nodrošināšanai, kuri būtu apliekami ar nodokli, ja tie tiktu veikti iekšzemē, priekšnodoklis ir no citiem reģistrētiem nodokļu maksātājiem saņemtajos nodokļu rēķinos norādītās nodokļa summas par iegādātajām precēm un pakalpojumiem.

Pievienotās vērtības nodokļa likuma 92.panta pirmās daļas 1.punkta interpretācija Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta pastāvīgajā judikatūrā pauž nostāju, ka priekšnodokli var atskaitīt tikai par atbilstoši nodokļa rēķinam faktiski notikušu darījumu, kas atbilst visām minētajā normā norādītajām pazīmēm, tostarp, ne tikai abiem komersantiem ir jābūt reģistrētiem PVN reģistrā, ir jāsaņem prece vai pakalpojums, kā arī atbilstošs rēķins, bet arī saņemtā prece vai pakalpojums ir jāizmanto savu, ar PVN apliekamu darījumu nodrošināšanai.

Par preces esību lietā nav strīda, jo pieteicējas PVN deklarācijas par 2015.gada novembri ieraksts liecina, ka notikusi preču iegāde no SIA „AW Rent", norādot PVN 8330,57 EUR *(lietas 1.sējums, 202.-203.lapa)*, ir noslēgts automašīnas *Audi Q7* (šasijas Nr./šasijas numurs/) pirkuma līgums ar datumu 20.11.2015. *(lietas 1.sējums, 103.lapa)*, no kura redzams, ka pieteicēja no SIA "AW Rent" pērk automašīnu par 60000 EUR, kā arī minētā automašīna reģistrēta VAS "Ceļu satiksmes drošības direkcija" uzturētajā reģistrā. Lietā ir iesniegta arī transportlīdzekļa reģistrācijas apliecības kopija, no kuras redzams, ka automašīnas *Audi Q7* (šasijas Nr./šasijas numurs/) īpašnieks ir pieteicēja *(lietas 1.sējums, 105.lapa)*. Lietā arī nav strīda par to, ka pieteicēja noslēgusi darījumu ar komersantu, kurš bijis iekļauts PVN maksātāju reģistrā, un pieteicējai ir izsniegts rēķins – pavadzīme *(lietas 1.sējums, 94.lapa)*.

Tātad konkrētajā lietā VID ir izdarījis secinājumu, ka nav strīda par preces esību, taču nav pierādīta tās izmantošana pieteicējas saimnieciskajā darbībā, tāpēc pieteicējai ir liegtas priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības, proti, VID ir konstatējis, ka iztrūkst priekšnodokļa atskaitīšanas obligātais priekšnoteikums – preces izmantošana saimnieciskajā darbībā savu, ar PVN apliekamu darījumu nodrošināšanai.

[8] Pieteicēja pauž argumentus, ka VID Lēmums par priekšnodokļa atskaitīšanas tiesību liegumu ir nepamatots, jo netiek apšaubīta ne automašīnas esība, ne arī ir iegūti pierādījumi par pieteicējas iesaistīšanos krāpnieciskās darbībās, proti, nav pierādīts, ka pieteicēja, reģistrējot SIA „AW Rent" vārdā noformētus attiecīgos dokumentus grāmatvedības reģistros, zināja vai tai bija jāzina par iesaistīšanos krāpnieciskās darbībās PVN jomā. Ja VID ģenerāldirektore Lēmumā šādu atziņu ir iekļāvusi, tas pieteicējai liek domāt, ka par nepamatotiem ir atzīti priekšnodokļa atskaitīšanas tiesību ierobežojumi. Taču, vēloties atstāt spēkā Sākotnējo lēmumu, nav pievērsta uzmanība Lēmuma kļūdainam tiesiskam pamatojumam, jo Sākotnējā lēmumā kā pamatojums ir norādīts Pievienotās vērtības nodokļa likuma 92.panta pirmās daļas 1.punkts, kas satur vispārīgus noteikumus priekšnodokļa atskaitīšanai, bet VID ģenerāldirektore vispār nav norādījusi tiesību normas, kas pārkāptas, un ignorējusi speciālo regulējumu, kas ietverts Pievienotās vērtības nodokļa likuma 100.pantā.

Attiecībā uz minēto tiesa norāda, ka pieteicēja selektīvi traktē Lēmumā ietvertos secinājumus un atziņas, jo auditā pieteicējai vispirms ir pārbaudīta iespējama pieteicējas saistība ar krāpniecisku darījumu, kā rezultātā pieteicēja kā krāpnieciskajā ķēdē iesaistītā persona ir ieguvusi savā īpašumā automašīnu, bet pēc tam izvērtēta priekšnoteikumu esība, vai automašīna kā iegādātā prece tiek izmantota saimnieciskajā darbībā.

Abi no gadījumiem pareizi ir pamatoti ar Pievienotās vērtības nodokļa 92.panta pirmās daļas 1.punkta priekšnoteikumiem, jo atbilstoši judikatūrai

"priekšnodokli var atskaitīt tikai par atbilstoši nodokļa rēķinam faktiski notikušu darījumu, kas atbilst visām minētajā normā norādītajām pazīmēm. Tas nozīmē, ka vispirms jākonstatē, vai darījums vispār faktiski noticis. Lai iegūtu tiesības atskaitīt priekšnodokli, nav pietiekami, ka darījumi noformēti atbilstoši likuma prasībām, jo darījumiem jābūt arī faktiski notikušiem gan pēc to ekonomiskā, gan juridiskā rakstura (būtības), bet nodokļu rēķinam jāatbilst faktiski notikušam darījumam" (*skat. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 23.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-53/2009 8.punktu*).

No Lēmuma un pierādījumu kopuma izriet, ka vispirms ir ticis pārbaudīts, vai darījums faktiski ir noticis, ievērojot kritērijus, kas noteikti administratīvo tiesu praksē, proti, lai liegtu priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības, ir jākonstatē vismaz viens no šādiem apstākļiem: 1) darījums faktiski nemaz nav noticis (preces reāli nav piegādātas vispār, noformēti ir tikai dokumenti); 2) pieteicēja pati iesaistījusies darījumā ar fiktīvo uzņēmumu, līdz ar to nodokļu sistēmas ļaunprātīgā izmantošanā; 3) pieteicēja ir bijusi informēta, ka tiek iesaistīta darījumā ar fiktīvo uzņēmumu (*sk., piemēram, Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2013.gada 10.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-0012/2013 12.punktu*).

Pietiekamus pierādījumus, kas atbilstu šiem kritērijiem attiecībā pret pieteicēju, VID nav ieguvis, līdz ar to Lēmumā ir izdarīts pieteicējas norādītais secinājums, ka darījuma faktiska norise, kas ir tikai viens no priekšnoteikumiem, ko izvirza Pievienotās vērtības nodokļa likuma 92.panta pirmās daļas 1.punkts, netiek apstrīdēta un tas nav pamats liegt pieteicējai atskaitīt priekšnodokli.

Vienlaikus un attiecībā uz kritēriju, kas skar iegādātās automašīnas izmantošanu saimnieciskajā darbībā, veikta patstāvīga pārbaude, nonākot pie secinājuma, ka šī kritērija pastāvēšana nav konstatējama, kas arī ir patstāvīgs pamats priekšnodokļa atskaitīšanas tiesību liegšanai.

Abos gadījumos pamata tiesību norma, kura noteic gadījumus, kādos priekšnodoklis ir atskaitāms, ir Pievienotās vērtības likuma 92.panta pirmās daļas 1.punkts, jo gan kritērijs par faktiski notikušu darījumu, gan kritērijs par preces izmantošanu saimnieciskajā darbībā, ir ietverti šajā tiesību normā. Līdz ar to pamatota ir VID atsauce uz šo tiesību normu gan Sākotnējā lēmumā, gan Lēmumā.

[9] Pieteicēja norāda, ka VID nepamatoti Lēmumā nav piemērojis Pievienotās vērtības nodokļa likuma 100.panta normas. Atsaucoties uz tiesību normām un to anotāciju, pieteicēja pauž viedokli, ka VID nav tiesību tai liegt priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības tāpēc, ka uzņēmumā nav veikta ar saimnieciskās darbības veikšanu saistīto braucienu uzskaite vai grāmatvedībā nav iekļauti degvielas izdevumi, jo pieteicēja ir piemērojusi Pievienotās vērtības nodokļa likuma 100.panta otro daļu un atskaitījusi kā priekšnodokli 80% no PVN, proti, pieteicēja uzskata, ka tā var atskaitīt ne vairāk par 80 %, ja vien tā nevēlas pierādīt, ka automašīna pilnībā tiek izmantota ar nodokli apliekamo darījumu nodrošināšanai. Pierādījumi būtu grāmatvedībā jāiekļauj un uzskaite jāveic tikai tajā gadījumā, ja pieteicēja gribētu kā priekšnodokli norādīt 100% PVN. Tā kā pieteicēja nav izvēlējusies atskaitīt 100% PVN, tad VID prasības tiek izvirzītas nepamatoti.

Ar lietā esošo automašīnas iegādes pavadzīmi Nr.RENT015 ir apstiprināts, ka automašīnas iegādei PVN ir 10413,22 EUR *(lietas 1.sējums, 94.lapa)*, kas atbilst matemātiskam PVN summas aprēķinam no 60 000 EUR. Savukārt PVN deklarācijā par 2015.gada novembri pieteicēja ir norādījusi arī summu, ko VID neatzīst par pamatoti iekļautu priekšnodokli, 8330,57 EUR, kas matemātiski atbilst 80% no PVN summas 10413,22 EUR.

Minētais apstiprina pieteicējas paskaidrojumu par to, ka pieteicēja ir izvēlējusies, atsaucoties uz Pievienotās vērtības nodokļa likuma 100.panta otro daļu, kā priekšnodokli atskaitīt 80%, nevis 100% no PVN par iegādāto automašīnu.

Pārbaudot tiesību normas un izvērtējot pieteicējas argumentāciju, tiesa to neatzīst par pamatotu, proti, pieteicēja, veicot Pievienotās vērtības nodokļa likuma 100.panta interpretāciju kopsakarā ar 2013.gada 6.novembra Pievienotās vērtības nodokļa likuma grozījumu anotāciju un atsaucēm uz Padomes Īstenošanas lēmumu 2013/191/ES, ir nonākusi pie kļūdaina secinājuma.

Vispirms norādāms, ka pieteikumā iekļautais Padomes Īstenošanas lēmums ir pieņemts 2013.gada 22.aprīlī, ar ko Latvijai atļauj ieviest īpašu pasākumu, atkāpjoties no 26.panta 1.punkta a) apakšpunkta, 168.panta un 168.a panta Padomes Direktīvā 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (2013/191/ES) *(http://publications.europa.eu/lv/publication-detail/-/publication/98114019-adb1-11e2-ab01-01aa75ed71a1/language-lv)*. Savukārt Padomes Direktīva 2006/112/ES par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (2006.gada 28.novembra) noteic vienotus pievienotās vērtības nodokļa noteikšanas principus visām dalībvalstīm, tādējādi saskaņojot tiesību aktus par apgrozījuma nodokļiem, izmantojot pievienotās vērtības nodokļa sistēmu, lai pēc iespējas likvidētu faktorus, kas varētu radīt konkurences apstākļu izkropļojumu un sasniegtu mērķi – izveidotu iekšējo tirgu.

Piemērojot šos principus, viennozīmīgi ir atzīts gan Eiropas Savienības Tiesas, gan Latvijas Administratīvo tiesu judikatūrā, ka vispārīgi, ja vien persona izpilda priekšnoteikumus, priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības nav liedzamas. Izņēmumi no vispārīgās kārtības ir pieļaujami tikai stingrā saskaņā ar tiesisko regulējumu. Tādējādi attiecībā uz gadījumiem, kas ietverti Pievienotās vērtības nodokļa likuma 100.pantā, Latvija ir saņēmusi atļauju atkāpties no vispārīgās kārtības, kas ietverta jau pieminētajā Padomes Īstenošanas lēmumā. Šāds izņēmums noteikts, Latvijai ievērojot Padomes Direktīvas 2006/112/ES 26.panta 2.punktā noteikto, ka "dalībvalstis var atkāpties no 1.punkta, ja šāda atkāpe nerada konkurences izkropļojumus". Savukārt Padomes Direktīvas 2006/112/ES 26.panta 1.punkts noteic, kādus darījumus uzskata par pakalpojumu sniegšanu pret atlīdzību, tostarp, a) apakšpunktā norādot, ka tie ir gadījumi, ja nodokļa maksātājs savām vai sava personāla privātajām vajadzībām lieto preces, kas ir tā saimnieciskās darbības aktīvu daļa, vai, plašākā nozīmē, citiem mērķiem nekā savas saimnieciskās darbības vajadzībām, ka PVN par šīm precēm bijis pilnīgi vai daļēji atskaitāms.

Tiesas vērtējumā pieteicēja nepamatoti ir izdarījusi secinājumu, ka Padomes Īstenošanas lēmums ļauj atkāpties no pienākuma pierādīt automašīnas izmantošanu saimnieciskajā darbībā vispār, jo no tiesiskā regulējuma šāds secinājums neizriet.

Padomes Īstenošanas lēmuma ievada daļā citastarp norādīts, ka "Minētās direktīvas [Direktīva 2006/112/ES] 26.panta 1.punkta a) apakšpunktā noteikta prasība nodokļu maksātājiem uzskaitīt PVN, ja saimnieciskās darbības aktīvus izmanto ar saimniecisko darbību nesaistītām vajadzībām" *(sk. (3) punktu)*, un paskaidrots, ka "Bieži vien ir ļoti sarežģīti precīzi nodalīt izmantošanu ar saimniecisko darbību nesaistītām vajadzībām, un pat tad, ja tas ir

iespējams, attiecīgā metode bieži vien ir apgrūtinoša. Attiecīgi pieprasītajai atļaujai PVN apmērs, ko ir tiesības atskaitīt saistībā ar izdevumiem attiecībā uz vieglajiem automobiļiem, kurus izmanto ne tikai saimnieciskajai darbībai, ņemot vērā dažus izņēmumus, būtu jānosaka kā fiksēta procentu likme. [..] Ar minēto vienkāršošanas pasākumu tiek atcelta vajadzība veikt uzskaiti par uzņēmuma automobiļa izmantošanu ar saimniecisko darbību nesaistītām vajadzībām un novērsta izvairīšanās no nodokļa maksāšanas, izmantojot nepareizu uzskaiti" *(sk. (4) punktu)*. Ievērojot šos apsvērumus Padomes Īstenošanas lēmuma 1.pantā nolemts, ka "atkāpjoties no Direktīvas 2006/112/EK 168. un 168.a panta, Latvijai atļauj ierobežot tiesības atskaitīt pievienotās vērtības nodokli (PVN), kas maksājams saistībā ar automobiļiem, kurus izmanto ne tikai saimnieciskajai darbībai, tā, ka minētās tiesības veido 80%", bet 2.pantā, ka "atkāpjoties no Direktīvas 2006/112/EK 26.panta 1.punkta a) apakšpunkta, Latvija neuzskata, ka vieglā automobiļa izmantošana ar saimniecisko darbību nesaistītām vajadzībām ir pakalpojumu sniegšana par atlīdzību, ja minētais automobilis ir nodokļu maksātāja saimnieciskās darbības aktīvu daļa un ja uz minēto automobili attiecas saskaņā ar šā lēmuma 1.pantu atļautais ierobežojums".

No Padomes Īstenošanas lēmuma vienmozīmīgi izriet Latvijas tiesības tikai ierobežot priekšnodokļa atskaitīšanas automašīnām, kuras tiek izmantotas arī personiskām vajadzībām, Direktīvas 2006/112/EK 26.panta 1.punkta a) apakšpunkta kontekstā, nevis atkāpties no vispārīgiem pievienotās vērtības nodokļa principiem. Savukārt minētā lēmuma ievaddaļa izskaidro, ka atkāpšanās ir saistīta ar grūtībām PVN nodalīšanā, ja automobilis tiek izmantots gan saimnieciskajā darbībā, gan privātajām vajadzībām. Turklāt jau citētais ievaddaļas (4) punkts skaidri noteic, ka "tiek atcelta vajadzība veikt uzskaiti par uzņēmuma automobiļa izmantošanu ar saimniecisko darbību nesaistītām vajadzībām", proti, tiek atcelta prasība veikt uzskaiti par to daļu, ko uzņēmums izmanto personiskajām vajadzībām. Nekādas norādes par to, ka tiktu atcelta prasība veikt uzskaiti vispār vai par to daļu, kas tiek izmantota saimnieciskajā darbībā, Padomes Īstenošanas lēmums nesatur.

Gan no minētā tiesiskā regulējuma, gan arī 2013.gada 6.novembra Pievienotās vērtības nodokļa likuma grozījumu anotācijā norādītajiem skaidrojumiem pieteicējas norādītie apsvērumi neizriet. Vēl jo vairāk, no anotācijas teksta skaidri izriet, ka Pievienotās vērtības nodokļa likuma 100. panta otrās daļas mērķis bija "vienkāršot PVN uzskaiti", nevis no tās atbrīvot nodokļa maksātājus.

Turklāt pieteicējas norādītā atsauce uz nepieciešamību ieviest Pievienotās vērtības nodokļa likuma 100.panta papildinājumu, nosakot, ka minētais priekšnodokļa atskaitīšanas ierobežojums nav attiecināms uz vieglajām pasažieru automašīnām, ko izmanto tikai un vienīgi ar PVN apliekamo darījumu nodrošināšanai, kā arī norāde uz pārejas noteikumiem, ir vērtējama kopsakarā ar attiecīgā perioda tiesisko regulējumu, proti, līdz 2014.gada 1.janvārim Pievienotās vērtības nodokļa likuma 100.panta otrā daļa noteica, ka "No valsts budžetā maksājamās nodokļa summas kā priekšnodoklis nav atskaitāmi 20 procenti no nodokļa par iegādātu, nomātu vai importētu vieglo pasažieru automašīnu, kuras sēdvietu skaits, neskaitot vadītāja vietu, nepārsniedz astoņas sēdvietas, kā arī ar šādas automašīnas uzturēšanu saistītās izmaksas, tai skaitā izmaksas par automašīnas remontu un degvielas iegādi", bet minētā panta trešās daļas 4.punkts par to, ka panta otro daļu nepiemēro, ja vieglā pasažieru automašīna tiek izmantota ar nodokli apliekamo darījumu nodrošināšanai, attiecīgajā likuma redakcijā nebija iekļauts. Tas nozīmēja, ka līdz 2014.gada 1.janvārim visiem PVN maksātājiem arī tajā gadījumā, ja viņi varēja pierādīt automašīnas 100% izmantošanu saimnieciskajā darbībā, bija tiesības priekšnodoklī iekļaut tikai 80% no PVN, jo tiesību norma bija imperatīva un izņēmumus neparedzēja.

Attiecīgi uz minēto arī ir attiecināms anotācijā iekļautais skaidrojums, kā arī nepieciešamība pēc pārejas noteikumu 16.punkta, kas novērš neatbilstību, kas pastāvēja pēc normas ieviešanas 2011.gada 1.janvārī, nosakot, ka par periodu, kad norma nepamatoti liedza priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības 100% apmērā visiem uzņēmējiem 2011., 2012., 2013.gadā arī tad, ja viņi varēja pierādīt, ka automašīna 100% apmērā ir tikusi izmantota saimnieciskajā darbībā, ir veicamas (atļaujamas korekcijas) attiecīgi 2014., 2015. un 2016.gadā.

Tātad ar normas redakcijas maiņu 2014.gada 1.janvārī un pārejas noteikumiem faktiski arī 2011., 2012. un 2013.gadā ir atjaunota tiesiskā situācija, kādai tai būtu jābūt saskaņā ar Padomes Īstenošanas lēmumu.

Šādā veidā norma ir attiecināma arī uz pieteicējas automašīnas iegādi 2015.gada novembrī un izmantošanu saimnieciskajā darbībā, jo arī tobrīd spēkā esošā Pievienotās vērtības nodokļa likuma 100.panta otrās daļas redakcija noteica, ka "no valsts budžetā maksājamās nodokļa summas kā priekšnodoklis nav atskaitāmi 20 procenti no nodokļa par iegādātu, nomātu vai importētu vieglo pasažieru automašīnu, kuras sēdvietu skaits, neskaitot vadītāja vietu, nepārsniedz astoņas sēdvietas un kura nav neviena no šā panta 1.[1] daļas 1.punktā minētajām automašīnām, kā arī ar šādas automašīnas uzturēšanu saistītās izmaksas, tai skaitā izmaksas par automašīnas remontu un degvielas iegādi".

Tādējādi, lai arī VID izvērstu tiesību normu vērtējumu Lēmumā nav iekļāvis, pieteicējai pamatoti ir norādīts uz nepieciešamību pierādīt automašīnas *Audi Q7* (šasijas Nr./šasijas numurs/) izmantošanu saimnieciskajā darbībā, lai, pēc tam konstatējot, ka automašīna tikusi izmantota arī personiskām vajadzībām, tiktu piemērota Pievienotās vērtības nodokļa likuma 100.panta otrā daļa, jo nav strīda, ka Pievienotās vērtības nodokļa likuma 100.panta trešā daļa uz pieteicējas situāciju nav attiecināma.

Tātad atbilstoši jau pieminētajam Pievienotās vērtības nodokļa likuma 92.panta pirmās daļas 1.punktam pieteicējai ir grāmatvedības uzskaitē jānodrošina pierādījumi, ka iegādātā prece tikusi izmantota saimnieciskajā darbībā.

[10] Pieņemot Pārsūdzēto lēmumu, VID ir balstījies uz to, ka pieteicējas grāmatvedībā esošie dokumenti neļauj pārliecināties, ka pieteicēja tiešām strīdus automašīnu izmanto savas saimnieciskās darbības veikšanai.

Saskaņā ar Pievienotās vērtības nodokļa likuma 4.panta pirmo daļu saimnieciskā darbība ir jebkura sistemātiska, patstāvīga darbība par atlīdzību (tai skaitā jebkuru ražotāju, tirgotāju vai pakalpojumu sniedzēju darbība, lauksaimniecības darbība).

Uzņēmuma pienākums ir kārtot grāmatvedību. Grāmatvedībā uzskatāmi atspoguļojami visi uzņēmuma saimnieciskie darījumi, kā arī katrs fakts vai notikums, kas rada pārmaiņas uzņēmuma mantas stāvoklī (turpmāk – saimnieciskie darījumi). Grāmatvedību kārto tā, lai grāmatvedības jautājumos kvalificēta trešā persona varētu gūt patiesu un skaidru priekšstatu par uzņēmuma finansiālo stāvokli bilances datumā, tā darbības rezultātiem, naudas plūsmu noteiktā laikposmā, kā arī konstatēt katra saimnieciskā darījuma sākumu un izsekot tā norisei.

Grāmatvedības sniegtajai informācijai jābūt patiesai, salīdzināmai, savlaicīgai, nozīmīgai, saprotamai un pilnīgai. Grāmatvedībai ir jānodrošina ieņēmumu un izdevumu norobežošana pa pārskata periodiem (*likuma „Par grāmatvedību" 2.pants*). Tā kā tiesa jau atzina, ka pieteicējai pamatoti ir izvirzīta prasība pierādīt automašīnas izmantošanu saimnieciskajā darbībā, tad pamatota ir atsauce uz likuma "Par grāmatvedību" normu prasībām, kas noteic pienākumu grāmatvedības kārtošanā atspoguļot šo saistību ar saimniecisko darbību, to pamatojot ar attaisnojuma dokumentiem.

[11] 2016.gada 30.maijā VID Nodokļu kontroles pārvalde veica automašīnas *Audi Q7* apsekošanu, kuras rezultātā tika sastādīts apsekošanas akts (*lietas 1.sējums, 93.lapa*), kurā piedalījās VAS "Ceļu satiksmes drošības direkcija" (CSDD) uzturētajā reģistrā reģistrētās automašīnas *Audi Q7* turētājs /pers. K/, kurš norādīja, ka čeki par degvielas iegādi ir pieejami grāmatvedībā, bet nav iegrāmatoti, jo nav pierādāmi, ka iztērēti šai automašīnai un nav iespējams tos norakstīt izdevumos.

Tiesa konstatē, ka VID 2016.gada 2.jūnijā ir lūdzis pieteicējai sniegt skaidrojumu, kāpēc netiek iegrāmatota automašīnai saņemtā degviela, un iesniegt degvielas čekus par 2015.gada novembri un 2016.gada janvāri un ziņas par automašīnas *Audi Q7* nobraukumu, kas atspoguļots pieteicējas audita lietas starpsarunas protokolā (*lietas 1.sējums, 82.-85.lapa*).

Pieteicējas amatpersona /pers. Z/ sniegusi atbildi uz starpsarunā uzdotajiem jautājumiem 2016.gada 7.jūnijā, un norādījusi, ka automašīna *Audi Q7* tiek izmantota pieteicējas saimnieciskajā darbībā. Preču ražošana ir saistīta ar dažādu valstu pārstāvju uzņemšanu (tikšanās, pārrunas, prezentācijas utt.), saskarsmē ar potenciālajiem un esošajiem partneriem tiek izmantota labas kvalitātes automašīna, kas ir neatņemama sastāvdaļa saimnieciskās darbības attīstībā. Degvielas uzskaite nav atspoguļota grāmatvedībā, kas ir pašas sabiedrības fiskālā politika, lai neradītu papildu riskus saimnieciskajai darbībai, grūti kontrolējamai uzskaitei (*lietas 1.sējums, 86.lapa*).

Lai gan minētajā paskaidrojumā pieteicējas amatpersona ir norādījusi, ka automašīna tiek izmantota sabiedrības saimnieciskajā darbībā, pieteicēja nav iesniegusi dokumentālus pierādījumus, kas šos paskaidrojumus apstiprinātu, proti, pārbaudei nav iesniegtas ne ceļazīmes, ne maršruta lapas, degvielas izlietojuma atskaites, attaisnojuma dokumenti par degvielas iegādi vai citi dokumenti, kas apliecinātu automašīnas *Audi Q7* (šasijas Nr./šasijas numurs/) izmantošanu pieteicējas saimnieciskajā darbībā.

Arī VID Nodokļu kontroles pārvaldes nobeiguma sarunas ietvaros ir norāde par dokumentu iesniegšanu, kā arī uzdots jautājums "vai nodokļu audita laikā iesniegti visi nepieciešamie grāmatvedības u.c. dokumenti, kas saistīti ar uzņēmuma saimniecisko darbību, konstatētajām neatbilstībām, vai grāmatvedības organizāciju uzņēmumā? vai papildus, pēc sarunas auditam tiks iesniegti vēl kādi dokumenti? Ja tiks, tad konkrēti kādi un kādā termiņā?" *(lietas 1.sējums, 145.lapa)*. Lai arī jautājums izcelts, pieteicējas valdes locekle to atstājusi bez ievērības.

Attaisnojuma dokumenti par automašīnas izmantošanu pieteicējas saimnieciskajā darbībā nav iesniegti arī apstrīdēšanas laikā vai tiesā. Savukārt Administratīvā procesa likuma 161.panta pirmā daļa noteic, ka personas paskaidrojumi tikai tad ir atzīstami par pierādījumiem, ja tos apstiprina citi lietas izskatīšanā pārbaudīti pierādījumi.

Pieteicēja pierādījumus nav iesniegusi, tāpēc /pers. Z/ un /pers. K/ paskaidrojumi par to, ka automašīnas izdevumi ir saistāmi ar saimniecisko darbību, ir kādi attaisnojuma dokumenti vai uzņēmuma iekšējā uzskaite, nav atzīstami par pierādījumiem.

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 150.panta trešo daļu, pieteicējam atbilstoši savām spējām jāpiedalās pierādījumu savākšanā.

Tiesu praksē ir atzīts, ka gadījumā, ja pieteicēja rīcībā ir pierādījumi, kuriem ir vai varētu būt nozīme lietas izspriešanā, tam ir pienākums šos pierādījumus iesniegt. Tāds pats nosacījums attiecināms arī uz pierādījumiem, kas nav pieteicēja rīcībā, bet ko pieteicējs bez piepūles var sagādāt, īpaši, ja pārējiem administratīvā procesa dalībniekiem vai tiesai konkrēto pierādījumu savākšana prasītu lielāku resursu patēriņu nekā pieteicējam.

Privātpersonu pienākums nodrošināt nepieciešamos pierādījumus palielinās proporcionāli tam, cik ļoti lēmuma pieņemšanas process notiek pašas privātpersonas interesēs. Šādos gadījumos attiecībā uz faktiem, kas veicina labvēlīga lēmuma pieņemšanu, ir dabiski un atbilstoši pierādījumu nastu uzlikt privātpersonai, nevis pārvaldei (*sk. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2005.gada 19.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-94 10.punktu*).

It īpaši minētais pienākums attiecas uz pierādījumiem, kas nav iestādes rīcībā, proti, konkrētajā gadījumā tie ir dokumenti, kas apliecina faktu, ka strīdus automašīnu izmanto pieteicējas saimnieciskajā darbībā, ko pieteicēja ir aicināta iesniegt, bet nav iesniegusi.

Tas apstāklis, ka pieteicēja nav iesniegusi dokumentus, kas apliecinātu transportlīdzekļa *Audi Q7* izmantošanu pieteicējas saimnieciskās darbības veikšanā pat pēc VID aicinājuma, nav atstājams bez ievērības, jo normālas komercprakses ietvaros uzņēmums ir ieinteresēts saimnieciskās darbības nodrošināšanai izmantotos naudas līdzekļus attiecināt uz izdevumiem, kas savukārt ir pierādāmi ar attaisnojuma dokumentiem.

Arī degvielas izdevumu neiekļaušana izdevumos rada pamatotas šaubas par automašīnas izmantošanu sabiedrības saimnieciskajā darbībā.

Ņemot vērā, ka administratīvā procesa iestādē un tiesā ietvaros pieteicēja nav iesniegusi dokumentus sakarā ar automašīnas *Audi Q7* izmantošanu pieteicējas saimnieciskajā darbībā, tad secināms, ka pieteicējas rīcībā šādi dokumenti neatrodas, kas savukārt pamato VID apsvērumus par to, ka pieteicēja nepamatoti ir atskaitījusi priekšnodokli par automašīnu *Audi Q7*.

[12] VID pamatoti Lēmumā nav aprobežojies ar pierādījumu neesību, bet gan veicis izvērtējumu iestādes rīcībā esošajām ziņām, tiesas ieskatā nonākot pie pareiza secinājums.

Lai arī automašīna CSDD reģistrā reģistrēta kā pieteicējai piederoša 2015.gada 1.decembrī, jau 2015.gada 3.decembrī kā automašīnas turētājs reģistrēts /pers. K/, kas vienlaikus iepriekšējā periodā ir bijis gan pieteicējas kapitāla daļu īpašnieks, gan valdes loceklis *(lietas 1.sējums, 208.lapa)*, bet automašīnas iegādes laikā arī darba ņēmējs *(lietas 1.sējums, 204.-207.lapa)*.

Turklāt, kā pārbaudē konstatējis VID, lai arī pieteicēja ir deklarējusi /pers. K/ kā darba ņēmēju, 2015.novembrī personai nav darba ienākumu šajā sabiedrībā, bet par 2015.gada decembri un 2016.gada janvāri norādītas nostrādātas 10 stundas un darba ienākumi 50 EUR. Vienlaikus /pers. K/, kā konstatēts VID pārbaudē uz 2016.gada 27.jūniju, ir bijis valdes loceklis 20 (divdesmit) uzņēmumos, bet 6 (sešos) uzņēmumos kā likvidators. No tiem tikai 6 uzņēmumi deklarē darba ienākumus, kā arī nav ziņu par /pers. K/ darba pienākumiem vai citiem izmantošanai nodotiem transportlīdzekļiem, kas VID pamatoti liek izdarīt secinājumu, ka automašīna, kas reģistrēta pieteicējai, tiek izmantota arī, /pers. K/ veicot citu uzņēmumu saimniecisko darbību.

Turklāt tieši /pers. K/ kā SIA „W.e.p.7" valdes loceklis, pamatojoties uz 2015.gada 20.novembra aizdevuma līgumu, apņemas izsniegt pieteicējai bezprocentu aizdevumu 60 000 EUR apmērā (*lietas 1.sējums, 99.lapa*), kas arī tiek izsniegts un nekavējoši izmantots automašīnas iegādei tieši 60 000 EUR vērtībā.

/pers. K/ paskaidrojumā ir norādījis uz automašīnas atrašanās vietu /adrese/, kas ir pieteicējas struktūrvienība. Tomēr bez ievērības nav atstājams tas, ka minētā adrese ir arī /pers. K/ deklarētās dzīves vietas adrese no 2016.gada 6.maija.

VID pamatoti ir norādījis, ka tam, lai darbinieks izmantotu darba devēja automašīnu darba vajadzībām, nav nepieciešams šo automašīnu reģistrēt darbinieka turējumā, jo tas izriet no Ceļu satiksmes likuma 1.panta 25.punkta. Tāpat arī VID pareizi akcentē, ka tā neizvirza juridiskus iebildumus pret šādu praksi, taču, kopumā vērtējot visus pierādījumus, secina, ka tie liecina par automašīnas izmantošanu /pers. K/ personiskajām vajadzībām, nevis pieteicējas saimnieciskajā darbībā.

Arī tiesas pārbaudē VID konstatētās šīs saskaņotās darbības un apstākļu sakritības, kas neliecina par nejaušu raksturu, ir pamats izdarīt secinājumu, ka automašīnu savām vajadzībām ir iegādājies /pers. K/, noformējot to uz pieteicējas vārda.

Tādējādi VID pamatoti ir Lēmumā norādījis, ka tas vien, ka lietā ir konstatējama automašīnas iegāde, nedod pamatu atskaitīt priekšnodokli, jo jākonstatē arī tas, ka konkrētā prece ir izmantota saimnieciskajā darbībā.

Pieteicējas argumenti vērsti uz to, ka pieteicējai nebija pienākums iesniegt dokumentus, kas apliecina faktu, ka strīdus automašīnu izmanto pieteicējas saimnieciskajā darbībā, jo šāds pienākums neizriet no Pievienotās vērtības nodokļa likuma 100.panta otrās daļas, tomēr minētajam argumentam tiesa jau ir devusi savu novērtējumu, neatzīstot to par pareizu.

Tādējādi VID pareizi ir konstatējis, ka nav pierādījumu par automašīnas *Audi Q7* (šasijas Nr./šasijas numurs/) izmantošanu saimnieciskajā darbībā, kas ir pamats priekšnodokļa atskaitīšanas tiesību liegšanai.

[13] Pārbaudot VID aprēķinus, tie ir atzīstami par pareiziem VID pareizi piemērojis tiesību normas, kā arī noteicis soda naudas aprēķinu saskaņā ar likuma "Par nodokļiem un nodevām" 32.panta otro un trešo daļu. Tā kā pieteicējai tika konstatētas neizpildītas saistības pret valsts budžetu, minētais izslēdza iespēju piemērot likuma "Par nodokļiem un nodevām" 32.panta septīto daļu.

Tādējādi atzīstams, ka pārsūdzētais Lēmums ir tiesisks un pamatots, bet pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu un 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt SIA „dp14" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2016.gada 27.oktobra Nr.30.2-22.13/6984 "Par SIA "dp14" iesnieguma izskatīšanas rezultātiem" atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese E.Apīne